

Novell - Stinas drömmar

Stina stirrade sömnigt upp i sovrumstaket från sin sida av sängen. Hon kunde i skenet från sänglampan svagt ana bilarnas ljuslyktor som svepte över tak och väggar från gatan nedanför. Dörren hade hon stängt mot vardagsrummet för att dämpa ljudet av alla stönanden från Mårtens porrfilmer. Kroppen kändes orkeslös, som om hon vore förlamad.

Sakta började hon sjunka genom mörker. Ljuden från vardagsrummet blev dova som när man simmar under vatten och ljuset från lampan försvann ovanför den glittrande ytan mot verkligheten. Hon kände sig tung där hon föll genom lager efter lager av medvetande.

De första tankarna hon stötte på var de vardagliga tankarna som rörde arbetet och hemmet. Hon var tvungen att sätta sig ner och skriva ett protokoll nästkommande dag och så skulle chefen ha kopior på de tre pärmarna som stod på hennes skrivbord. Hon kom på att hon inte fick glömma att köpa mjölk på vägen hem. Kanske skulle hon köpa en falukorv också. Så lämnade hon de vardagliga tankarna och gled över till den begynnande hungerkänslan som pockade på hennes uppmärksamhet.

Hon grubblade över vad det kunde tänkas finnas i kylskåpet som skulle kunna vara av intresse. I tanken stod hon där med kylskåpsdörren öppen och stirrade på de olika matvarorna. Inga utav dem kunde dämpa hennes hungerkänsla och fylla det tomrum hon hade inom sig. Tanken föll på Mårten, på hur han hade fyllt henne när de var nyförälskade, hur de hade drömt om framtiden, om en gemensam familj. Hon tänkte på hur de hade älskat, vilt och ohämmat, men den tanken lämnade bara en stor känsla av ensamhet efter sig.

Med en mjuk duns landade Stina på medvetandets botten där hon sedan fortsatte sjunka genom det undermedvetnas svarta dy. Så befann hon sig plötsligt i drömmens första rum. Det var en stor lövskog där solens strålar färgades ljust gröna på sin väg ner genom trädkronorna. Marken var täckt av spröda vitsippor och luften fylldes av fågelkvitter och trädkronornas stilla brus. Med utsträckta armar snurrade Stina runt ett varv med blicken upp mot skyn. Hon kände sig fri.

En kyligare vind började dra fram mellan trädstammarna. Huttrande började Stina gå med armarna runt kroppen för att söka efter lä. Hon fann tillslut en mossbevuxen gammal stenmur med klätterväxter klängandes över murkrönet. Överallt fanns blommor i alla de färger som vajade i vinden. Hon gick långsamt längs muren med handen mot stenen. Plötsligt stötte fingrarna på en helt annan struktur och när hon tittade närmare stod hon med handen mot en port. Med hjälp av hela sin kroppstyngd sköt hon upp porten som genast slog igen då hon passerat.

Mörkret gjorde Stina nästan blind till en början men snart såg hon att hon befann sig i en mörk gränd. Regnet piskade mot de tråkiga tegelfasaderna och ganska snart var hon lika blöt som allting annat. Det rann om håret och kläderna klubbade fast på kroppen. Några råttor bökade intill en soptunna. Hon undrade om

inte blåsten i skogen var bättre än detta regnande och mörker. Hon vände om och drog upp dörren hon hade kommit ut genom.

Mårten stod en bit in i den dunkla hall som uppenbarade sig för henne. Efter en kort stunds tvekan klev hon in och hängde av sig sin blöta jacka och vred ut regnet ur håret. Med armarna längs sidan blev hon sedan stående och tittade på Mårten som tittade tillbaka henne. Utan att säga ett ord vände han sig om och gick längre in i huset och försvann ur Stinas synfält. Hon såg sig om men kunde inte upptäcka något av intresse i hallen. Där fanns inga andra kläder än hennes jacka och inte heller några skor. I taket hängde en naken glödlampa som svagt lyste upp utrymmet. Väggarna var kala sånär som på en förgylld helfigursspegel som ingav en känsla av lyx i det gråtrista. Stina klev fram till spegeln och möttes av en sorglig syn. Hon såg ut som en dränkt katt där hon stod med håret hängande i stripor och påsar under ögonen. Huden såg glåmig ut och ögonen saknad helt lyster. Hon vände ryggen mot spegeln och gick efter Mårten.

Ett grått skymningsljus föll in över trägolvet genom ett gardinlöst fönster i det vardagsrum som Stina kom in i. Över de blå medaljongtapetserade väggarna kastade den stora kristallkronan i taket dansade reflektioner i regnbågens alla färger. Det såg lustigt ut i förhållande till de övertäckta möblerna, dammet och spindelväven i hörnen, som ett dödens diskotek. Någon hade suttit i en soffa och lämnat sitt avtryck i skynket som täckte den, men när Stina kom in fanns inte en levande själ i närheten.

Hon fortsatte utforska huset och gick in genom en annan dörr som ledde ut ur vardagsrummet. Det var ett litet badrum hon kom in i. Det första hon lade märke till var det lilla badkaret med lejon tassar men där fanns också en gammaldags toalettstol och ett litet handfat med en sprucken spegel över. I spegelskärvarna såg hon ett hål i en vägg återges. Hon vände på huvudet och upptäckte hålet i väggen ovanför badkaret och sakta klev hon ner i karet. Hon ställde sig på tå och kikade in genom hålet. Där såg hon Mårten gå runt i ett rum som badade i solsken. På en säng stod en väska där han stoppade ner alla kläder som han hittade i den öppna garderoben. Han såg glad ut där han gick fram och tillbaka mellan de olika möblerna. Stina halkade till på badkarets emaljerade botten och Mårten upptäckte henne. Han gick genast ut genom dörren och försvann.

Stina sprang ut genom dörren men hamnade inte i vardagsrummet utan i ett sovrum. Det var samma sovrum som hon hade sett Mårten i men nu sken inte solen in genom det öppna fönstret. Där ute var det mörkt och regnet smattrade mot fönsterbläcket och fönsterbrädan och trädgrenar piskade mot rutan. De ljusa tyllgardinerna fladdrade ilsket i vinden. Mårtens väska var borta från den bäddade sängen och garderoberna gapade tomma med öppna dörrar. Det enda som avvek från den ödsligt pedantiska ordningen var Stinas gamla brudslöja som hängde över den höga fotgaveln på sängen.

Med snabba steg sprang Stina ut ur rummet igen och igenom ett TV-rum där TVn stod på utan att visa något program. Månljuset visade henne var hon satte ner sina fötter tills hon försvann ut genom nästa dörr. Rummen tycktes aldrig ta slut för nu stod hon på en trappavsats och såg ner över ett kök. Åter igen regnade det utanför fönstren och gardinerna hängde trasiga på sina stänger. Det såg ut som om köksskåpen och lådorna hade spytt ut sitt innehåll över golvet. Där låg kastruller, trasiga tallrikar och glas och där fanns bestick och matberedare och temuggar och kaffekoppar, allt i en stor oreda.

Medan Stina stod där och bedrövat såg på förödelsten i köket slutade det regna där ute och när första solstrimman letade sig in i köket förvandlades allt. De rena, fina gardinerna vajade sakta i sommarbrisen från det öppna fönstret och hon kunde känna en doft av hav. Skåpen och lådorna var stängda och bordet var vackert dukat för fyra. Inte en gaffel och inte en glasskärva syntes till på golvet. Genom den öppna dörren ut till trädgården som nu badade i solskenet kom en pojke och flicka springandes.

- Mamma, mamma, titta på våra kor, ropade de och sträckte fram sina kottar med pinnben mot Stina som häpet tog emot dem och berömde barnens skicklighet.

- När kommer pappa hem? frågade de sedan och dansade ringdans runt köksbordet. Tror du han blir glad när han kommer?

Stina hörde fotsteg på yttertrappan bakom sig. Hon väntade sig att Mårten skulle kliva in genom ytterdörren, men det var inte han som kom, det var en annan man. Han var mörk, lång och stilig och ställde ner portföljen innanför dörren innan han gav henne en stor kram. Förvånat hörde om sig själv säga:

- Grattis på födelsedagen älskling!

Mannen och barnen satte sig vid det dukade bordet och Stina tände ljuset och tog av grytorna från spisen. Då hörde hon en skarp smäll. Allt blev svart och hon kände hur hon släpades uppåt, genom fuktig dy. Hon drogs upp genom det omedvetna och vidare upp i de medvetna lagren tills hon vaknade med en flämtning med huvudet över ytan till verkligheten. Sänglampans ljus bländade henne först men så såg hon att klockan var sex. Mårten hade smällt igen ytterdörren på vägen till arbetet.

Stina försökte förtvivlat somna om, sjunka ner i det medvetnslösa, men ingenting fungerade. Hon släckte lampan och låtsades att hon var tillbaka i det vackra köket, men ljuden från kylskåpet och ventilationssystemet störde henne. Hon var vaken och kunde inte vara annat än vaken lika lite som hon kunde vara annat än ensam. Då kom tårarna. Hon skakade i hela kroppen av gråten som aldrig ville ta slut. Att väckarklockan ringde spelade ingen roll precis som att klockan i vardagsrummet slog åtta och hon visste att hon hade behövt gå för att hinna till arbetet och skriva protokoll och kopiera pärmar. Det fanns helt enkelt inget som kunde få henne att ställa sig upp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna H med Poeter.se id #205 innehar upphovsrätten